

פְּטִיָּה (פּיוטֵר) פֶּתָאחַ עַל כַּנְפֵי הַדְּרָקוֹן

.1

לְעוֹלָם לֹא אֶשְׁכַּח אוֹתְךָ, לְעוֹלָם לֹא אֶעֱזֹב אוֹתְךָ, לְעוֹלָם לֹא אֶרְאֶה אוֹתְךָ

גּוֹפֶךְ הָיָה לִי כּוֹחַ הָאֲמוּנָה

בְּטֵלָה, אֵימָה, נוֹדְדָת —

לֹא לְקַחְתִּי אוֹתוֹ עִמִּי,

הִיא הִטִּיסָה אוֹתִי תָמִיד,

מֵעוֹלָם לֹא הִפִּילָה

בֵּינֵנוּ שֶׁעֲצָמָה בְּהַחֲלֵט נִפְּילָה —

וְאוֹדָה, לְפִיכָךְ, שֶׁהִיְתָה לִי

אֲמוּנָתְךָ מִתָּו, שֶׁהִיָּה אוֹטוֹמָט, שֶׁהִיָּה כְּפִילָה

אֶךְ בְּעֶקֶר עֲרִיז

כּוֹחַ הָאֲמוּנָה, אֵשׁ חַיָּה, מֵעוֹף מִדְּמִינִן

עַל כַּנְפֵי הַדְּרָקוֹן נִשְׁאֲתִי

אוּ לִיתֵר דִּיּוֹק,

מִשְׁתַּק מִפְּאֲנִיקָה

עַל שְׂרִינּוֹ הַנוֹשֵׁם נֶאֱחֶזְתִּי רְכוּן,

הַטְרוֹף רַק יִרְאֶה בִּי רְכוּב,

כְּשִׁיבָדָה מוֹשְׁכוֹת וְאֶרְכוֹף

לְמַנוּעַ אֲלִים

שֶׁהוּא טָרֵם כָּל חַק —

לְמַפְלָצֵת-חַיִּי שֶׁתַּחְתִּי, גּוֹרְלִי, חוֹטְפִי,

שְׁנוֹשֵׁף לְהָבוֹת, וְגוֹמֵא אֶרְצוֹת, וּמִשְׁמִיד יְבוּלִים

וְאֲנִי — אֵין לִי אֶלָּא לְצַפּוֹת

בְּגִלְשָׁה צְפִלְיָנִית לְצַל מְכַנֵּף

עַל פְּנֵי מִשְׁעוּלִים לֹא לִי

אֲזוּרִים כְּפָרִיִּים, חֻקְלֵאוֹת פְּרִימִיטִיבִית, פְּלַחַן אֱלִילִים
עוֹד בְּזִמְן שֶׁרַחֲקֵנוּ כְּ"וִי" אֶפְרַפֵּר בְּשִׁמִּים
דְּרֵי הַמָּקוֹם אֲבַחְנוּ בּוֹ אֶת חֲרָבְנָם
וּפְרָצָה קֹהֶלֶת הַיְלִידִים בְּמָנוֹס מִפְּזוֹר
בְּמַעֲיָן תְּנוּעַת בְּרָאוֹן

הַבְּקָתוֹת שֶׁחָרְרוּ אֶכְלוּסִין
(נִכְשְׁלוּ בְּפִנְיָהֶם כְּמִשְׁכָּן):
"בְּבִקְשָׁה, תַּחֲזוּרוּ לְעֲצִים!"
הַשְׂדָּה וְהָאָחוּ שְׁבֵתוּ,
נִנְטְשׁוּ מִחֻלְבוֹת וּרְפָתִים —
בְּהֵמָה וְאָדָם — בְּרִיצָה לְכוּוֹן הַבַּר

אֶךְ הַקְדַּמְנוּ וְסָרְנוּ
שֶׁלֹא יִנְצְלוּ נִמְלָטִים,
כְּפָרִיִּים בְּתַקְוָה שֶׁיַּחֲסִי עֲלֵיהֶם כְּלִיוֹנִים
וּבּוֹרְחִים מֵהַפְּרִים
(גַּם לָהֶם זֶהוּ כִרַח שְׁאִין לוֹ
אַחֲרֵת אוֹ אַחֲרִי)

וְלִשׁוֹא, כְּמִיּוֹבָן

אִין יוֹצֵא מִן הַכָּלָל
לְחוֹלָל בְּחֶסוֹל מִפְּרָט:
מִרְשָׁפֵי הָעֶנֶק הַזּוֹעֵם,
מֵהַלְמֵי זִנְבוֹ הַמִּפְאָר,
בְּבוֹזִיק מִלְתָּעוֹת מִשְׁחֻזוֹת
שֶׁטוֹרְקוֹת בְּפִתְחֵי רִאשֵׁיו

אִיזָה מוֹת אִים — לְחָדֵל בְּלַע דְּרָקוֹן!
אִיזָה גַעַל גְּדוֹל — לְפָלוֹא בְּחֻמַּת-בֶּטְנוֹ!

וְאַמְנֵם הַמְפַלְצֵת הַזֹּאת הַכְּתֵרָה לִי גוֹרֵל?
שְׂאֵמוֹת בְּמִקּוֹם!
מָה לֹמֵר לָךְ?
כּוֹחִי, בְּמַעֲוֹפוֹ הַשָּׂאוֹל, בְּקִלּוֹת קִנְיָבֵל

אֵין מִגֵּן עוֹלָמוֹ,
אֵין מִנִּיף מִגְרָפָה אוֹ יָתֵד,
לֹא שְׂמֵעֵי קִלְלוֹת אוֹ תִגָּר,
רַק צְרָחוֹת, יְבָבוֹת וּגְנִיחוֹת
וְצִלִּיפוֹת הַכֶּנֶף בְּרוּחַ —
תְּפִסְתִּי חֶזֶק,
אִם אֶפֶל — מָה תִהְיֶי לִי וְאֵיפֶה?
הִיִּיתִי חֶלֶשׁ וְחָרַד

כִּי הָיָה לִי גוֹפֶךְ שֶׁן עוֹפֶרֶת,

מוֹלְדֵת סוּדִית, כֵּת, אַחוֹת, חֶרֶב, כּוֹחַ הָאֲמוּנָה,
אֶךְ מִיָּד גַּם הִרְקוֹן, טִבְעֵ, מְלֵל, סְפִירַת קִרְבָּנוֹת —
וְאֲשֶׁרֵנוּ הוּא אֲסוּנָם.

(בְּשֵׂיא הַעֲנָג גְּלִית לִי בְּשֵׂיא הַיֶּשֶׁר —
אֶהְבֶּתֵנוּ הִיא מַעֲתָה — רְצַח עִם.)

2.

מִוִּרְנָה, שְׂאֵלֵתִי, הָאֵם אֶת זֹכְרַת אוֹתִי?

הָיָה לִי הֶרְבֵּה צוּרוֹת
לְפָנַי שְׁלֹבֶשְׁתִּי אֶת צוּרְתֵי הַנּוֹכְחִית.
הִיִּיתִי לְהֵב בּוֹהֵק שֶׁל חֶרֶב
(אֲאֵמִין כְּשֶׁאֲרָאָה זֹאת עֲצָמִי)

הִיִּיתִי דְמָעָה בְּאֵיזֶר.
הִיִּיתִי כּוֹכֵב זוֹהַר.
הִיִּיתִי מְלָה בְּסֹפֶר.
הִיִּיתִי הַסֵּפֶר בְּרֵאשִׁית הַדְּבָרִים.
הִיִּיתִי אֹרֶךְ מְנוּחָה.
שָׁנָה וַחֲצֵי שָׁנָה.
הִיִּיתִי גֶשֶׁר
מֵעַל שְׁשִׁים נְהָרוֹת.
דָּאִיתִי כְּנֹשֶׁר.
הִיִּיתִי סְפִינָה בַיָּם.
הִיִּיתִי מִצְבֵּיא בְּקָרֵב.
הִיִּיתִי רִקְמָה בְּחַתּוּל הַיְלֹד.
הִיִּיתִי חֶרֶב בְּיָד.
הִיִּיתִי מִגֵּן בְּקֹטֶל.
הִיִּיתִי מִיתָר בְּנִבָּל
שְׂכֶשֶׁף לְשָׁנָה
בְּמִים קְצוּפִים.
הִיִּיתִי יְתוּדָה בְּאֶח.
הִיִּיתִי עֵץ בַּיַּעַר.
אֵין דְּבַר שְׂאֲנִי לֹא הִיִּיתִי.
(קרב העצים, 1-24).

לְמַדְתִּי עֲבָרִית.
הִיִּיתִי אוֹתָהּ הַסְמוּיָה
בְּפָרְסוּם חוּצוֹת,
הִיִּיתִי מְפִיק בַּמְלָה "אוֹתָהּ",
הִיִּיתִי תְנוּעָה,
הִיִּיתִי מְפִיק בַּמְלָה "כְּלָבָה" –
הַתְּחַכְמָתִי אֶתָּה

הִיִּיתִי הַמְסֻטִיק בְּפִי מְאֵתְגֵר שְׂכָלִית.

הִיִּיתִי קֶרְתֵּן מִתְעַטֵּשׁ בְּקוֹק.

הִיִּיתִי שָׂרֵף בְּשָׂרָפִים.

הִיִּיתִי פְּרִיחַת הַשָּׂרֵף —

מִי שָׂרָאָה — נִבְחַר;

הִיִּיתִי שָׂקֵד מְלַבֵּל

בְּאֵינְסוֹף פְּרָטִים,

הִיִּיתִי קֶטְלֵב בְּאֶבֶן־סַפִּיר —

מְעֲרָמִיו וְרָדִים.

הִיִּיתִי זָמִיר בְּתַפְקִיד

הִיִּיתִי בְלוּשׁ מִחֶפֶשׁ אוֹתִי בְּגֵן סַאֲקֵר

(מִוְרָנָה, שְׂאֵלֹתִי, הָאֵם אֶת זֹכֶרֶת אוֹתִי?)

הִיִּיתִי כִפְלִי בְּמִשְׁרָד,

הִיִּיתִי שְׂמֵמִית מְגֵרֶדֶת מִתַּחַת לְגַבְס,

הִיִּיתִי לוֹחֵם בְּצוֹאָה וְשׁוֹפֵט הַצּוֹאָה,

הִיִּיתִי שְׂמֵמִית מְשֻׁרְקֶת בַּחוּץ — הִיא פּוֹרַעַת סֵדֶר,

הִיִּיתִי פְּרוּרֵט בְּפְרוּוֹת,

הִיִּיתִי הַשְּׁלֵג שְׂמַכְסֶה אֶת הַמְצָדָה,

הִיִּיתִי קִבְיָה בְּשֵׁשׁ־בֵּשׁ,

הִיִּיתִי יְתוּשׁ בְּסִתּוֹ,

הִיִּיתִי קֶטִין,

הִיִּיתִי קֶטִין עוֹד וְעוֹד —

הַתְּגַבְרָתִי עַל דְּמוּת הַבוֹס

אֲנִי בְּרַחֲתִי מֵאֲלֻקְטָרוֹ

עֵבְרָתִי עַל מְכוֹנַת אֲמֵת

זֶרְקָתִי גִפְרוּר לְנֹהֵר וְנִשְׁרֵף הָעֶבֶר

סִפְרָתִי עַד מָאָה וְלֹא קָרָה שׁוֹם דָּבָר.

כָּל יָדִיעָה טוֹבָה — מְקוֹרָהּ בְּאֵלוֹהִים:

אֲנִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לִשְׁחַט חֲזִיר בַּר,

אֵיךְ הוּא מוֹפִיעַ וְאֵיךְ נֶעְלָם,

אֵיךְ מִבִּין מְלִים.

אֲנִי מְכִיר אֶת הָאוֹר שֶׁשָּׁמוּ תְהִלָּה

וְאוֹר נוֹסֵף, שֶׁתִּלְטֹן,

שִׁיּוּרָה אֶת קַרְנֵי הַשּׁוֹרְפוֹת

מִפְסָגָה רְחוּקָה.

הֵייתִי נֹחֵשׁ מִנְמָר בְּגִבְעָה;

הֵייתִי צֹפֵעַ בְּאֲגָם;

עַד לֹא מִזְמֵן הֵייתִי כּוֹכֵב רָשָׁע.

הֵייתִי אֶבֶן־רַחִים.

גְּלִמְתִי כְּלָה אֲרַגְמָן.

(קרב העצים, 188-200)

.3

מתוך מצולות עולה

צַר סוֹרֵר וּמוֹרָה,

שָׂרֵץ — אֵךְ מְהִיזָה שָׂרֵץ עֲנָק! —

שֶׁעֲטָנֹז מִזְדַּחַל שֶׁל פְּרוֹת, אָרֶס, רִיר, תוֹדָעָה

זֶה נֹחֵשׁ מְכַנֵּף וּמְלֹאֵךְ מְכַשֵּׁף, עַל פְּנָיו

זֶהוּ טִבַּע אֲכֹר, וְשִׁקוּץ מְשׁוּמֵם, וּבְרִיוֹן מְסַקֵּס

כָּל כָּלוּ — מְזַנֵּב לְרַגְלָסֶת —
אֲזוֹר מְגֵרָה
וְצָרְעֵת צְרוּפָה —
רַע פִּיזִי עוֹטָה קֶשֶׁשׁ

הוא עולה מתהום
וסורק בעיניו הריקות
את זירת הימים
ומוצא לו טרף בכל
היקר והנעלה שברשות האדם:
בבנותיו הכשרות, בשיבת גמלאיו, בדמעת תינוקות —
שרירי פלדה לו
ולב מפלדה
הוא אוהב להרביץ מכות.

לעתים אישניו מחטים ותמיד הרים,
אך את כל שיחמד הוא צורך
ישירות אל הוריד,
ועורקיו מעלים חזרה
דם קפור ולבקן —
מחושיו מזמור מסיט,
גרונותיו כצורר מסמר
של צנרת עוגב
וצמות הפרגול
המכה מלע הרגעש.

הייתי אומר לו אחי
היינו יושבים ביחד, אוכלים ביחד

והִלְכְנוּ כְצֹאן לְנֶצַח
צֹאן מִזֶּן
עוֹפֶרֶת עֲבָרָה אֲתָנוּ
בְּמִסְדְּרוֹנוֹת הַחַיִּים
בְּאַלְף מוֹסְדוֹת הַיַּעַר

שֶׁשָּׁקְנוּ בְּאַזְקִים
רִשְׁרִשְׁנוּ בְּמִסְמָכִים
עֲבָרְנוּ בְּרִיקוֹת, הָעֵסְקָנוּ
עֲמַלְנוּ בְּנַמְלִים
בְּמַפְעָלֵי הַכְּרֹזֶל יִצְרָנוּ
שְׂרָשֵׁי זַנְגוּיִל,
לֹא — גּוּרֵי זְאֲבִים,
אוֹ שְׂלֵא — טַפְשֵׁים רֵעִים

מִי יוֹדֵעַ?

שְׂכַחְנוּ בֶּן רֹגַע אֵת כָּל חֻמּוֹת הַיַּצוּר
כְּשֶׁפָּעַם סָטִינוּ יַחַדְוֹ אֶל הַסֶּבֶךְ הָאֶפֶל מִן הַשְּׁבִיל
לֹא שָׁחַס וַחֲלִילָה נִתְפַּסְנוּ לְאִיזוֹ מִינּוֹת
רַק תַּעֲיִנוּ דוֹרוֹת בְּמִבּוֹכִים שֶׁל טֹבַע נְצוּר
שֶׁם לְמַדְנוּ לְשֵׁאת אֵת נִשְׁקָנוּ בְּסִתֵּר כְּעֵנֵג סְבִיל
הַתְּרַגְּלָנוּ לַיַּעַר, לַחֲמֵר, לַחֲקֵר וְלַזְנוּת —

כְּמָה טוֹב שֶׁהָיָה לָנוּ זְמַן!

נְחִילֵינוּ סָרְחוּ וְשָׂרְרוּ
בְּמַחְלוֹת, בְּחִדְרֵי־הַכֶּתֶה, בְּשִׁחְלוֹת
בְּקוּרֵי הַכְּרָמִים עוֹד פּוֹעֵם לוֹ זֶרֶם קְדוּם
עוֹד הִדְנוּ תִקְף בְּמִכְרוֹת

וּלְפֶתַע, כְּמוֹ בְּחֵלוֹם

מִיּוֹאוֹן גּוֹרְלָנוּ עוֹלָה מֵעֵפֶר אֶדָם
תְּצוּגַת רֵאוּהָ לְאִידָנוּ בְּזִמְנֵי אִמָּת —
עֲבָרְנוּ חוּזֵר, עֲבָרְנוּ חוּזֵר בְּגֵדוֹל!
שׁוֹב רְצוֹת עֲלִילוֹת בְּאִפְרִיזוֹ וּבִסְרֵט אֶלֶם
שׁוֹב חָלִים וְחָגִים תּוֹלְדוֹתֵינוּ בְּשִׁישׁ עָרוֹף —

אֵךְ תִּמְיֵד גַּם נְחֻטֶּף הַנְּגִלָה,
וּבִהְרֵף מִכְּנֵי שֶׁל אֹר
שׁוֹב חוּזֵר לְמִקוֹמוֹ הֶרְגִיל כְּמֵאִיס וּכְזֹר,
שׁוֹב מְדוּד וְחֵדוּד

כֶּךָ הִגַּעְנוּ פַּעַם שְׁנֵיהָ לְאוֹתוֹ הַפְּרוֹזְדוּר
וְלִקְחָנוּ מִסֵּפֶר וְעַמְדָנוּ בְּסוֹף הַתּוֹר
וְהִסְתַּרְנוּ נִשְׁקָנוּ מִתַּחַת לְגֵלֶד מַעֲיֵן הַקֶּבֶט
וּבְלַעְנוּ זָהָב שְׁלֵא יִגְלוּ הַפְּקִיד
וּפְלִחָנוּ כְּלָבֶלֶב כֶּךָ שְׁלֵא יֵרָאֶה הַסְּדֵרֵן
וַיִּשְׁכְּנוּ בְּשִׁקֵּט שְׁלֵא תִּחְשַׁד הָאֲחוֹת
וְלִשְׁדֵּר-קִיּוֹמָנוּ הַסּוּיָנוּ כְּמִיֵּץ אֶלְמוּנֵי
לְחֻשֵׁינוּ אֲמָרְנוּ בְּלֵב —
הִרּוּפָא לֹא יִמָּצֵא, כֶּךָ חֻשְׁבָנוּ,
וְלֹא יִרְכַּל הַסְּרִיָּן.

נִרְקָמוּ תַּחְבּוּלוֹת הַמַּחְתֶּרֶת בְּזִמְנֵי הַמִּתְנַה
וּתְמִימוֹת עֲרַמְתָנוּ פְּרָחָה בְּמֵלֹא אֹלְתָהּ,
אֵךְ הִגִּיעַ תּוֹרְנוּ — וְתִמָּה כֹּל הָעֲרָמָה:
שְׁחֹזֵר הַחֲבוּי לְגֵלוּי
הָעֵלוֹם לֹא עֵמֵד בְּחַפּוּשׁ
אֵינִי גְנוּז לְגִזְזוֹת
כְּתָמֵי הַלְדָה — אוֹתִיּוֹת
הַשְּׁלִשׁוּל הַבּוֹגֵד — מִלְּשָׁן

תְּשִׁמִּישֵׁי קִדְשָׁתְנוּ נִצְפוּ בְּרִנְטָגֶן
נִתְפֵּס הַגְּדוּל בְּקֶן
נִמְצָא הַנִּיִּצוּי בְּדָם
נִמְצָא הַגִּרְס בְּטוּסִיק
אֶתְר וְדָכָא הַנְּחָשׁ בְּבִטָן
הַטֵּבַע הַכֹּלְכֹלֵב בְּכִיּוֹר –
פִּעֲנַחְנוּ!

מִיָּנֹו אֹתְנוּ לְמַחְלָקוֹת:
מִיָּתְרִים לְחוּד, אַחֲרִים לְחוּד,
וְסִדְרוּ בְּטוּרִים
שְׁנַחְזוּר לְכֹל הַרוּחֹת
בְּרִיקָם וְלֵעֵד
לְבַדוֹר עֹנוֹת הַשָּׁנָה –

אֵין פֹּה אִישׁ מִלְּבַהֲנוּ,
רַק אֶתְ וְאֲנִי
נִצְוִרִים בְּיַעַר –
פֶּת מְדַמִּינָת וְזֶן שְׁעוֹד לֹא הִיָּה.

.5

גוּפָהָ הִיָּה לִי כּוֹחַ הָאֲמוּנָה
כּוֹחַ רַב
טֶפֶטֶפָה בְּשִׁבְלִי
טֶפֶטֶפָה בְּשִׁבְלִיךָ
נִחְלַק וְנִלְהָ,

נִפְרֵד וְלֹא נִרְדֵּף יוֹתֵר, נִי!

(הַחֲלֵט בְּתַנְאֵי שְׂדֵה בְּחֶשֶׁךְ מַחְלֵט)

החלט בשיחים, על הסף, בחטף, בחשאי
מספיק לנו פעם אחת ומלה אחת והכל נעלם
מספיק שנחיה מעתה ונדע
שנחיה וזהו,
לא עוד ידלק ספורנו, די!
ולא נפגע

לא יטרפוננו חיות טרפות —
טרמיטים, פומות,
לא יכריחונו לקחת תרופות
חסידי האמות

די לי בכך שהמוזיקה נהנתה

די לי בכך שהמוזיקה נהנתה

איך שהחמר שתף לתעלומה! —
כך לא אשא את העגש המטמטם

איך שהתכזן עובר ואיגו עובר —
כך נהיה רחוקים וכך לא נספיק לסרב,

איך שהכפל בודד וחשוב לשרד —
נפרד ונחלים, נחלק ונלד, נתלש, לא נגמר

לא ישסו בנו הבלים

נסבות, הורים —

כי מאז שפצלו, מסלולינו —

בלתי-נראים

לא נהבהב חבוקים בסבך

טביעות אצבעות,

הנשיקות ימחו בכוכבי-

הַאֲבַעְבוּעוֹת

מִיֵּתֵר לְהִסְתִּיר: חֲרוּתִי —
שְׁמִינִיּוֹת בְּאֹיֵר
(נְדָרֵינוּ אִינֶם נְדָרִים)
לֹא תָמוּתִי אֲתִי

דִּי לִי בְּכֶךְ שֶׁהִמוּזִיקָה נִהְנֵתָה
כְּלָם מְאוֹד נִהְנֵנוּ בִּיחַד אֲתָה
(עוֹד לֹא נִבְרָאוּ וְהִיא רְטָטָה רְטָטָה)

הַמוּנִי נִגּוּנִיָּה פּוֹלְשִׁים בְּנֶהֱר גְדוֹל —
חֲלִקִּיקָיָה (כְּלִיָּה) בּוֹקְעִים בְּמַעַרְבּוֹלוֹת,
כְּשֶׁתִּהְיוּ סִימְפוּנֵי עוֹלָה מְשׁוּלֵי הַנְּחָשׁוּל

חֲקוֹן הַרְמוּנִיּוֹם — רְאוּתִיו כְּמִבּוּל רְחוּק
אֵיךְ שֶׁהָרוּחַ נִבְלָע בְּמִקּוּרוֹ, נִכּוֹן?
לְכָל הַעֲלָמוֹת — תִּזְמַרְתְּ בְּבוֹר בְּשַׁחוּן

אֵיךְ שֶׁחֲלָאוּטָה דוֹעֶכֶת בְּהַמְלָה
אֵיךְ שֶׁהַלוּטָרָה צוֹלֶלֶת פְּאֶפְלָה
אֵיךְ שֶׁתְּמִיד הַקּוֹלוֹת הַשְּׁתֵּהוּ בְּגִבּוֹלָם

(רַק בְּזִכּוֹת הַתְּקוּוֹן!)

נִבְלָלָה הַלְּבָרִית בְּלִבְלוּב
וְנִמּוּגָה צְלָלִית הַדְּרָקוֹן
בְּרָקִיעַ, בְּרָקִיעַ

לֹא נִזְהָה זֶה אֶת זֶה
אֶת לֹא כִפֵּר הָעִיר וְאֲנִי לֹא פָּרַשׁ בְּרוֹנְזָה
אֶת לֹא מוֹכֶרֶת הַחֲנִינִיּוֹת וְאֲנִי לֹא בַעַל הַפּוֹזָה

את לא הטוחנת המכורה ואני לא אותו האחד משנה שעברה

איך שאת לא תפאורה ולא מנגינה
אל תאמרי: איזה גבר ענק! — תאהב אותי בקטנה...

אל תאמרי:

על כנפי הדרקון נשאת הלוך נשוי
ועוד זה נמשך,
מתפשט לו השיט בזמן לארך גופו —
זה עדין אותו השוט
ואותה האישות —
זה דרקון ילדים
(כמו חיפה לבנה או מלאך)
בערפו מלטפת
פרוה, רעמה, תחרה
זו עדין אני —
הנודעת, והנוגעת, והנוגה

נשיאת רחשים וריחות

הפלה והבת,
הנוסקת, והצוחקת והמכה

“האשה הזרה ברחוב”

זו עדין אני —
הנותנת, והנמענת, ובשבילך —
מעבר לכל פרדה או מה שתכתב.

שוק מצלתיים ואין חצי ממלכה!

אִיךְ שְׁפוּקַע מִיָּתֵר וְנַחֲרַכְתָּ כָּנֶף
אִיךְ שֶׁהַקּוֹרֶה טוֹרֶפֶת אֶת יַד הַכֹּנֶן
אִיךְ שֶׁהַנֶּבֶל הוֹזָה בְּעֵנָוִי בְּתוּל
עַד שֶׁהִשְׁטֵף נַחֲרָב

אִיךְ שֶׁרָגַע הֶקְרַב בְּלִבִּי נַחֲרַת —
רָגַע פְּרֻדָּה וּמוֹלֵי הִרְיָב הִזְהִיר
הִדְרוּ הָאִים קוֹרוֹן, כִּידוֹנוֹ — מִבֵּט
(מְתִיקוֹת עִרְמָה וְחֻדָּה לְעֵמֵד מוֹלוֹ)
קִרְבָּתוֹ — קִפְאוֹן בְּמַכַּת סַנְגָּרִים

כְּמוֹ לְרֵאוֹת אֱלִימוֹת חֲגִיגִית שֶׁל הָעֵיט מֵאֶפֶס מְרַחֵק

כְּמוֹ לְרֵאוֹת אֱלֻמַּת הַכֶּרֶת כְּמַעַט מִבְּפָנִים

(רָגַע שָׁבוּ הַקְּרָבִן מִנִּשְׁקֵי אֶת הַלְהַב)

דִּי לִי בְּכֶךָ שֶׁזְּכִיתִי לְרָגַע הַזֶּה.

*

מֵאֲזוּ לֹא בְּכִיתִי בְּיוֹם הַשּׁוֹאָה
מֵאֲזוּ לֹא יָדַעְתִּי בּוֹשָׁה
תָּמִיד שֶׁנִּאֲתִי בְּנֵי תַּמוּתָּה
אֲךָ מֵאֲזוּ בְּמִיָּחָד
מֵאֲזוּ לֹא יִשְׁנָתִי
הַתְּבַטְּאוֹת כְּגוֹן אֱלוֹי, וְדֹאֵי,
לֹא יִהְיוּ בְּשִׁבְלֶךָ הַפְּתָעָה.

הַתְּעוֹרֵר לָהּ בְּלֵב הַשָּׁרֵשׁ
 אִישׁוֹן בְּגִדְל פְּלוֹט
 שֶׁנִּתְקַּא אֶת כְּבִלֵי הַכֶּרֶחַ
 וְהִפְךָ לְכוּחַ עֲלוּם

לֹא נִדְעָ כִּיצַד עֲזוּב אֶת גּוֹפָהּ
 וְנִהְיָה כְּלוּ מִבְּחוּץ
 הַעֲדָרוֹ הַסֵּתֶבֶר לָהּ בְּדִיעְבֵּד,
 בְּלִבָּהּ כְּתִשְׁלִיל עֲצוּב

וְעוֹלָמָה הַתְּנִיעַ —
 הִיא עֲקֻשָּׁת לְהֶאֱמִין
 שְׁכּוּחָה הַנִּמְלָט מִגִּיעַ
 וְזוֹרָה סְבִיבָה סִימָנִים

לְדִידָהּ, בְּקִנְדָס וּבְחֶסֶד
 הוּא עוֹשֶׂה דְבָרִים בְּשִׂאָם
 לְקַטְבֵי הַתְּפִלּוֹת הַמָּסֹר
 כְּמוֹ אוֹתִיּוֹת בְּסֶאֱנָס

הוּא שׁוֹלַח גְּלִי צְמֻרְמֶרֶת
 וְקוֹרֵץ בְּהִבְהוּב הַגֶּר,
 וְגַם כְּשֶׁנִּגְמָר לָהּ הַחֶמֶר —
 הִיא יוֹדַעַת מָה זֶה אוֹמֵר.

הִיא שׁוֹמַעַת אוֹתוֹ מְקַבֵּעַ
 מְקַצְבִּים בְּרַעַשׁ טְבְעִי
 וְטֻמוֹן בְּשִׁבְלָהּ מְטַבֵּעַ
 בְּכָל אֲגוּז רְבִיעִי

הוא שותל מחטים בנילון
ואחראי לסלסול הפקעות
הוא פתח שדתה בלילה
ושחק בפזמקאות

ונדאי זה אותו הכוח
מכשף לה בלפי פועם
מחזיר את מצחה הגבוה
ויצק את גמות החן.

(הוא היה לה בתוך המוח
ונגע באות מ"ם)

לפעמים הוא איננו שבועים,
מסתתר ברוחו (בחר!)
טוב היות לברו, אך עדין
בסוף הוא תמיד יחזור

הוא מכר בחוצות עירנו
ככוח דמוני שוכב
נדיר האב שאיננו
מפחיד בו את ילדיו

כביכול הוא מגיע בחשך
מהרגל ועד הראש
עטוף מעין פתם רושך
ואוכל צפרני אנוש

או, בגרסה אחרת,
הוא מופיע בדמות דבור
ועוקץ, ומטיל ברטט
נערות בגיל התבגרות

הוא מזיק ואינו מניח –
שני, אישון, קוף החק! –
ואינו חדל להנכיח
את כוחו בתהפוכות

הוא הופך לעורב ולפתן,
לרוטונילר ולבעליו,
הוא הופך לשקר פתטי
את כל הידוע עליו

הוא הופך את הזרע לדונג
ואת המלים – לאור,
הוא ירק לתנור במקדונלדס
והרעיל חצי תל אביב

הוא רוקן מערכו את הכסף
(אלוהים אדירים, איזה כיה!)
ועכשו הוא קורא מהספר
להעצמת האפקט

כי משרש נחש יצא צפע
ופריו שרף מעופף.

הרחוב מגנהו בתקף,
האליטה מזעזעת
(בודרים צופים את היפי
בבואם של ימי־הזעם)

ואף גבורת ספורנו,
חסידת כוחה האישון –
גם היא כבר אינה מסנגרת
על עולותיו הקשות

אֲבוּדָה — כְּלוּאָה וְנִקְרַעַת
בֵּין סוּפוֹ לְאַהֲבָתוֹ —
הִיא תוֹהָה וְאֵין הִיא יוֹדַעַת —
מָה לַעֲשׂוֹת אִתּוֹ

נְבוּכָה — הִיא מוֹדַטֶת וְצָמָה
בְּרַחֲמֵי הַחֲלָטָה גּוֹרְלִית
וְבוּכָה כְּשֶׁנִּזְכַּרְתָּ עַד כִּמָּה
זֶה חָשׁוּב לָנוּ שֶׁתְּחַלִּיט.

חֲבָרִים, אוּלַי נִעְזֹר לָהּ?
נִתְיַעַץ, נִחְבֵּר מִכְתָּב
וְנִשְׁלַח לָהּ אוֹתוֹ בְּדָאָר
כְּפִדְיוֹן לְהַחֲלִטָתָהּ.

מַעֲנָה אֵינּוּ טְרִיּוּיָאֵלִי,
הַעֲדָרוֹ — חֲרַפַת הַמַּפּוֹת,
הַדָּוָר — מְשׁוֹרֵר וְאִישׁ-חַיִל
אִם יָבֹא עַד נַחֲלַת הַקְּפוּד.

בְּנִבְכֵי אֶרְצוֹ מְקַפְּלֵת
עֲזוּבָה עֲתִיקַת-יּוֹמִין,
שֵׁם חֵית הַשָּׂדֶה מְטִילֵת
בְּשָׂרֵידֵי מִתְחַם פְּלַחְנֵי

בְּמֶרְכָּז — חֲפִירָה מְרַבַּעַת
וְסִבִּיבָה — גְּלִי עֲצֻמוֹת.
אוּץ, מִכְתָּב! הִזְדַּרְז אֶל הַיַּעַד!
הַנִּמְעָנָת שְׁלֶךְ בְּמִקּוֹם.

היא שְׂרוּעָה בְּשָׁנָה מְכַתֶּרֶת
עַל גְּבִי מִשְׁכַּב אֲדָמָה
וְצוּפָה בְּחֹיגָה מְסַחֲרֶרֶת
שֶׁל כָּל חִלּוּמוֹת הָאָמָה

וּלְכֹל הַחֲלָטָה הִיא מְתַרֶת –
מֵעוֹלָם לֹא יִדְעֵנוּ אֶת שְׁמָהּ.

תמוז תשס"ה, תל אביב – אב תשס"ו, ירושלים

